

ATHENE, ROME, JERUZALEM

Door br. Mariano di Vito, OFM Cap.

Drie oude steden vol geschiedenis en charme, maar het belangrijkste van alles, kruispunten van culturen, kunsten en manieren van denken die ten diepste niet alleen de Westerse samenleving hebben beïnvloed, maar evenzeer en net zo belangrijk de mensheid als geheel.

Er wordt wel gezegd dat zij het hoofd, de armen en het hart van de Westerse wereld vertegenwoordigen. Maar dat niet alleen!

De Griekse sofia (wijsheid), het Romeinse jus (recht en gerechtigheid) en de barmhartigheid van haar Bron, de Heilige van Israël, kunnen ook vandaag in onze verwarde tijden als kompas dienen en voorkómen, zo niet méér, dat we op een verschrikkelijke en wrede manier onderuit gaan tegen de almaar groter en gevaarlijker wordende rotsen welke onvoorzien, doch gestaag het pad van de mensheid kruisen.

Er zijn zó vaak pogingen gedaan om de ene visie (dus ofwel wijsheid, ofwel gerechtigheid ofwel barmhartigheid) als belangrijker te zien dan de andere en zelfs om een juiste beschouwing der dingen te belemmeren door een houding van onverschilligheid of verdachtmaking. Onze emeritus- Paus Benedictus heeft

anderzijds geprobeerd om duidelijk te maken hoe noodzakelijk het is om die drie visies bijeen te houden, los van hun historische, of hun symbolische betekenis. Ze getuigen immers van het belang om de harmonie (communie....) te blijven zoeken te midden van een elkaar aanvullende diversiteit, niet alleen op het vlak van het denken, maar met name op dat van menselijke relaties, zowel de alledaagse, als die welke er zijn in de complexiteit en de tegengesteldheid van onze internationale contacten. De belangrijkste reden hiervan zit hem in de mens zelf, welke een gecompliceerd wezen is en die tegelijkertijd verlangt naar eenheid. Hij is steeds maar niet tevreden en constant op zoek naar die existentiële integratie, welke hem het juiste evenwicht verschaft - of opnieuw verschaft -, maar ook vrijheid (te verstaan als het vermogen om te kiezen) en een vreedzamere sociale co-existentie.

We leven in de maand die gewijd is aan Onze Lieve Vrouw, de moeder van Jezus en onze moeder. En terwijl we haar aanroepen als haar zonen en dochters, en haar bloemen en hymnen aanbieden, mogen we niet vergeten om naar haar te kij-

ken als hét glorieuze voorbeeld van een nieuwe mensheid, die alles "bijeen heeft gebracht." Sint Lucas zegt aan het einde van zijn vertelling over de kinderjaren van Jezus, dat de Moeder van de Heer 'al deze dingen in haar hart bewaarde (in het Grieks sun-ballein) en ze bij zichzelf overwoog' (zie Lucas 2, 19-51.)

Het beste offer dat we in deze speciale maand kunnen brengen is te leren hoe we deze dingen "bijeen kunnen houden", precies het tegenovergestelde van wat de duivel doet. Zijn naam is afgeleid van het Griekse dia-bolos, dat breuk, verde-len, scheiden betekent.

Er is een gezegde dat 'alle wegen naar Rome leiden.' Het begin van onze cultuur ligt in Rome, Athene en Jeruzalem. Als we deze drie tezamen kunnen blijven beschouwen in één dialectisch akkoord, misschien dat deze wegen, die de laatste eeuwen tot ondoordringbare, smalle paden zijn geworden, ons dan zullen leiden naar, of minstens dichterbij, Hem, die is Wijsheid, Gerechtigheid en Barmhartigheid in eigen Persoon!

Fr. Mariano di Vito